

Koldingbogen

ÅRSTAL:	2004
FORFATTER:	Paul Nielsen
TITEL:	Det var dengang – i KU.
KORT RESUME:	Konservativ Ungdom i Kolding i 1960'erne.

DET VAR DENGANG – I KU

AF PAUL NIELSEN

”Hvad er dog det?” tænkte jeg, da jeg en dag i Byttebørsen blandt antikvariske bøger stødte på en forslidt protokol. Ved at bladre lidt i bogen bemærkede jeg hurtigt navne på personer, jeg har kendt og haft berøring med. Det viste sig at være en bestyrelsesprotokol for Koldings Konservative Ungdom og vedrørende perioden 5. november 1948 til 14. september 1953. Fundet fik mig til at tænke tilbage til min egen tid som ung og aktiv i Koldings kommunalpolitik, og jeg sikrede mig derfor bogen for ved lejlighed at ville overgive den til Stadsarkivet. Men af og til kan der være langt fra tanke til handling, og bogen forblev derfor i min varetægt i et par år, selvom jeg dog uden held forsøgte at lade de nuværende KU'ere overtage den op til deres 100 års jubilæum. Nu er den så flyttet fra mindernes holdeplads til Stadsarkivets samling af historiske dokumenter.

Mindernes holdeplads! Ja bedre betegnelse for opholdet i min varetægt kan jeg ikke finde. For bare det at holde bogen i hånden kunne sende tanker på strejftog tilbage til den 5. maj 1957, da en fæstningsdreng i kongens klæder mødte op på Koldinghus Staldgaard for at melde sig til tjeneste. Det var ved den forsyningsenhed, der sikrede ve og vel for de danske soldater i Itzehoe. Mit arbejdssted blev kontorfaciliteter, der var naboer til den såkaldte Gestapocelle, og jeg

blev indkvarteret i Dyrehavelejren, der også havde relationer til de tidligere tyske besættelsestropper. Nu var tyskerne for længst vippet ud, og vi besatte stadig tyske faciliteter i Tyskland! Og jeg skulle i et halvt år, som RTO (Railway Transport Officer), have ansvar for de grænseoverskridende transporter af personel, fødevarer, udrustning og rullende materiel. Men lad nu historien om dette job vente til en anden lejlighed og blot være indledningen til de efterfølgende sporadiske glimt fra en ung mands vej ind i Koldings kommunalpolitik. En rejse, jeg slet ikke havde nogen forventninger om den dag, jeg stak hovedet indenfor på Staldgaarden.

Første skridt på vejen var det bekendtskab, jeg fik med Kolding Ungdomsforening, som havde åbnet døren for flere af mine soldaterkammerater. En forening, jeg senere blev flerårig formand for. Næste skridt var stationeringen på Kolding Jernbanestation efter soldatertidens ophør i februar 1958. Jeg blev Koldingborger og genoptog medlemskabet af Ungdomsforeningen, der havde kurs ind i en turbulent periode. Men det har nu også sin egen historie.

Imidlertid var det i Ungdomsforeningen, at jeg tog første kontakt til byens politiske ungdom. Helt nøjagtig tirsdag den 25. april 1961. Den aften hed foredragsholderen Tommy Dich Nielsen. Han var lærer på Kolding

Realskole og præsenterede os for et lysbilledforedrag om Hong Kong – Østens Perle. Tommy Dich Nielsen havde i en orlovsperiode som ungtjener været på togter til bl. a. Østen med ØKskibe, og foredraget herom turnerede han med. Efter denne aftens foredrag havde jeg så mange spørgsmål, at vort samvær fortsatte andetsteds til ud på de små timer. Og for øvrigt mange år derefter.

Tommy, den ven jeg her fik, var KU's daværende kasserer. Det betød, at vore samtaler også berørte politiske emner. Det viste sig hurtigt, at vi havde sammenfaldende meninger om mangt og meget. I ungdomsforeningen havde jeg forsøgt at være politisk neutral, selvom vi selvfølgelig havde programpunkter, der strejfede generelle politiske spørgsmål. Men egentlig politisk stillingtagen eller partisympatisering havde faktisk altid været bandlyst for at bevare ungdomsforeningen som et kulturelt og oplysende mødested. Som ungdomsforeningens formand havde jeg dog snuset lidt til det kommunalpolitiske, idet jeg i august 1960 som én af Koldings 5 repræsentanter havde deltaget i en nordisk venskabsbykonference i Örebro. Som led i det spirende venskab med Tommy Dich Nielsen tændte han også min interesse for at se nærmere på hans forening: "Konservativ Ungdom". Så både jeg og min hustru, Esther Have Nielsen, tog mod invitationen til at kigge indenfor til et møde i KU.

VI BLEV KU'ERE

Vi mødte op en torsdag. Det var KU's faste mødeaften hver uge hele året, bortset fra juli, hvor sommerhuset kunne bruges hele ugen. Mødestedet var et loftrum i bagbygningen

bag den daværende CITY SKO i Jernbanegade. Lokalet blev også benyttet af en spejdergruppe, så interiøret var lidt rustikt. Vi blev noget overraskede, da vi første gang trådte ind i lokalet. Det var et mylder af unge mennesker. De så ud til at være jævnaldrende med os. Det viste sig, at alderen svingede mellem 17 og ca 30 år. Da mødet blev indledt, var vi nok ca 40 deltagere. Emnet husker jeg ikke mere. Men stemningen husker jeg. Det var i de tider, hvor vi mødte op i pænt tøj. Med hvid skjorte og slips. Og forsøgte at se pæne og nydelige ud. Når jeg ser på billederne fra dengang, så kan jeg konstatere, at forsøgene ganske ofte lykkedes. Nå, vi KU'ere blev faktisk også mange år derefter stadig drillet med at være "slipsedrengene". Men stemningen blev ikke påvirket af påklædningen. Den var hyggelig og venskabelig i ordets bedste forstand. Vi blev budt plads på den lange bænk ved et langt bord. Vi følte os straks både velkomne og på hjemmebane, for som i enhver forening blev der interesse ret lyttet til den indbudte taler og derefter livligt diskuteret med ham. Ved den efterfølgende kaffe kunne vi konstatere, at deltagerne havde vidt forskellig baggrund. Her var lærlinge fra butik, håndværk og kontor, studerende fra Købmandsskolen og erhvervsaktive fra bl. a. handel og industri samt offentlige områder.

Selv var vi midt i tyverne. Min hustru var frisør og jeg trafikassistent ved DSB.

Kaffepausen afslørede også, at godt humør og afslappet morskab var en fast ingrediens i samværet. Der blev serveret vitser og fortalt historier til almindelig og gensidig fornøjelse. Ja, der var nærmest tale om en kappestrid mellem de gode fortællere. Der er nogle

mennesker, der kan huske et utal af vitser og blive ved med at fortælle. Jeg kan også lide at fortælle, men 5 minutter efter at jeg har hørt en vits, er den glemt. Så jeg brugte det lille fif at skrive mine vitser på en lap papir, som fra gemmet i lommen diskret kunne trækkes frem til en hurtig repetition før den "elegante" præsentation. Jeg har på fornemmelsen, at andre benyttede samme fremgangsmåde.

FORENINGSLIV

Det siger sig selv, at medlemskab af en ungdomsforening med et politisk navn på forhånd fortæller, at her samles unge med interesser, der går i en bestemt retning. Men i Kolding KU havde vi også plads til de unge, der var søgende og efter en periode valgte at søge videre blandt andre politiske grupper. Esther og jeg fandt os som nævnt straks til rette og var dårlig kommet indenfor døren, før jeg også var medlem af bestyrelsen, i formandens stol sad Holger Henriksen, der senere fik stor succes med at sælge Danmark til norsk turisme. De øvrige bestyrelsesmedlemmer var Ole Hundevadt (næstformand), Tommy Dich Nielsen (kasserer), Jette Faber Christensen (sekretær), Kay Herting samt lokale- og sommerhusformanden Mogens P. Knudsen.

I KU var mødeaktiviteten en skøn blanding af politiske og kulturelle emner; passende garneret af oplevelser mere baseret på det sociale samvær. Lad mig som eksempel citere fra programmet for august og september 1962, hvor der efter feriemånedens juli startes blødt op med en travetur til Skovløberhuset til "kaffe, boller og lag!", som vi sagde.

Paul Nielsen aflægger formandsberetning i Palmehaven 1965.

Den efterfølgende torsdag endnu en travetur. Der gik til Bramdrup Skovkro og afslutningen på en igangværende kegleturnering. Så drog vi på virksomhedsbesøg. Et af dem, der kunne trække selv de mest passive frem af skyggen. Besøg på Slotsmøllen. Et populært besøgsmaal på grund af den hyggelige rundvisning og de supplerende smagsprøver. For mange mødedeltagere var det i øvrigt helt naturligt at lade en sådan torsdag aften slutte med en svingom på Trocadero.

Den 23. august tog vi nye lokaler i brug. Vi havde lejet os ind hos Dansk Broderorden i Olaf Ryesgade 8. Det var sådanne lokaler, foreningen længe havde søgt. Pænt, rent og præsentabelt med rigtige stole osv. Nogen vil måske sige passende til slipsefolket! Ved særlige lejligheder benyttede vi dog fortsat lokaler andre steder i byen, f.eks. Palmeha-

Traveture hørte med til KU's aktiviteter. Her ses fortroppen på en vintertur.

ven på Trocadero, Hotel Kolding, Industrien og KFUM. Underholdende gæst ved indvielsen af de nye lokaler var "Mads", repræsentanten Kaj Berg Madsen, der i mange år var en af hovedkræfterne i de årlige KU-revyer. September bød på besøg af Erik B. Yde fra landsorganisationen. Han skulle bl. a. fortælle om KU's politiske mål. Ugen efter begyndtes en møderække om de forskellige verdensreligioner. Første gæst var Koldings katolske sognepræst Georg Bertling, der naturligt nok fortalte om katolicismen. Så kom der igen politik på bordet. Ravn contra Ravn om den økonomiske sanering i teori og praksis. Den ene Ravn hed Peter til fornavn og var byens borgmester samt socialdemokratisk folketingsmand. Den anden hed Niels, var dyrlæge og den lokale konservative folketingsmand. Ved septembers sidste møde vendte vi tilbage til de læskende drikke. Denne gang dog uden promiller. Vi skulle se Coca Cola filmen og høre om produktets verdenssucces.

Sideløbende blev der afviklet studiekreds-

arbejder, og vi havde medlemmer på kurser arrangeret af landsorganisationen. Vi deltog i tværpolitiske debatter, ligesom mange af os var aktive i vælgerforening og KU's seniorklub. Her i september var bestyrelsen for længst gået i gang med forberedelserne til de forestående fester: Først og fremmest på Industrien den udadvendte og prestigefyldte årlige nytårsfest, der i folkemunde hed "KU revyen", og så det efterfølgende indadvendte "Karneval" i Børge Jensens danselokaler i februar måned.

FESTERNE

Når jeg kalder nytårsfesten udadvendt, er det fordi vi hertil indbød medlemmerne fra hele den lokale partiorganisation samt vore samarbejdspartnere. Men også uden for de konservatives rækker havde festens revy vakt interesse. Vi annekterede navnet "KU revyen" og brugte det med glæde, fordi det med årene var blevet så prestigefyldt at få billet til festen. Selv folk fra andre partier, som gladeligt slugte en konservativ politisk opsang og et nifoldigt leve for majestæten, stod i kø for at være med. Op til revyen i januar 1963 var interessen helt overvældende. Alt var udsolgt på mindre end en time. Det gav os en del uvenner blandt såkaldt "gode gamle støtter" som truede med alverdens ulykker – sågar udmelding af partiet, hvis de ikke fik de sædvanlige billetter. Det var selvfølgelig ganske uretfærdigt overfor en arbejdsom bestyrelse og hjælp heller ikke spor. For vi måtte ikke sælge billetter til flere pladser, end salen lovligt måtte rumme. Vi turde heller ikke, for brandinspektør Laurids Steffensen var, trods sit medlemskab af den

konservative vælgerforening, ganske umulig at lokke til mindre dispensationer. Vi besluttede derfor, at "Nytårsfesten 1964" skulle afvikles både lørdag den 11. og søndag den 12. januar. Begge dage med samme forløb: politisk tale, revy og dans. Det viste sig at være en både god og mindre god beslutning. For nu var der godt nok to fulde huse, men ballet søndag aften fik ikke samme festlige forløb til ud på de små timer som lørdagsballet. Folk skulle op og på job mandag morgen!

I januar 1965 blev nytårsfesterne derfor afholdt på to lørdage med 14 dages mellemrum. Ved disse to fester stod jeg som formand og bød velkommen første lørdag til landets yngste folketingsmand Knud Bro og næste lørdag til den succesrige Poul Schlüter. Og den folkekære Kong Frederik fik således hele 18 konservative Hurra'er fra Kolding.

Lørdagens balløver kunne jo sove længe søndag morgen... – det vil sige, der var vist ikke mange, der sov længe søndag morgen, for da var de ikke gået hjem endnu. Der var nemlig tradition for, at festen efter adskillige omgange "overdans" blev afsluttet med morgenkaffe og friske rundstykker. Man skulle blot sikre sig at bestille traktementet i god tid. Så mange ordnede den sag, når tjenerne serverede Industriens berømte smørrebrød efter tæppefald. Smørrebrød, kaffe med tilbehør blev nydt i Havesalen, medens teatersalen blev ryddet for stolerækker, så der blev god plads til dans og luftning af de flotte nye kjoler. Når musikken forsøgsvis sagde godnat, blev der krævet overdans. De danseglatte stillede sig i ring, og til en lystig march gik det salen rundt for at lægge mønter i en hat. Det var indsamling af betaling til overdans-timen. Ofte endte det med, at en af forret-

ningsmændene blandt de feststemte gæster påtog sig at sponsorere timen, og hattens indhold kunne indgå i festregnskabet. En sådan fast sponsor var Dalsgaard Herreekvipering.

Også en anden herretøjsleverandør har efterladt et minde i revyhistorien. Det skyldes, at vi et år blev overraskede af vintervejret. Et natligt isslag dækkede byen, og færdsel på gader og stræder blev et voveligt foretagende. Så gik indehaveren af "Mr" over gaden og åbnede sin butik for at forsyne de festtrætte nattevandrere med sokker til at trække over fodtøjet. En ganske effektiv metode til at forebygge glidetur på isglatte for-tove.

Nytårsfesten indledtes med en festmiddag, hvortil bestyrelserne for de konservative foreninger blev indbudt for at mødes med aftenens taler, der normalt var en populær folketingspolitiker. Også æresmedlemmer og byrådsmedlemmer fik budet. I 1963 kostede

Kaj Berg Madsen var, som gammel KU'er, også taler ved 60 års festen i 1963. Han var placeret mellem de to søstre Elisabeth og Ella Eff.

middagen 14,50 kr. excl. drikkevarer. Kun aftenens taler var gratist, alle andre betalte pænt for sit måltid. Middagselskabet var lidt formelt fra starten. Med småtaler og høflighedsfraser. Men hurtigt blev det hyggeligt. Fantastisk hvad et par glas god rødvin kan generere. Det store brede grin kom da også frem, da Tommy Dich Nielsen i sin formandstid som vært skulle sige nogle bevingede ord. Han gengældte smilende sine tilhøreres latter og skålede med sit glas i hånden uden at opdage, at hans slips lå dybt dypet i det rødvinfyldte glas.

Efter middagen begav selskabet sig til den allerede fyldte teatersal, og KU's formand kunne bestige talerstolen for at byde det festklædte publikum velkommen med velvalgte ord og foranledige et nifoldigt leve for kongen. Det var jo trods alt en forening, der hylkede Gud, Konge og Fædreland.

Mange af revyerne blev efterfølgende solgt til mange andre foreninger, bl. a. det socialdemokratiske kvindeudvalg. Prisen for forestillingen var omkring 1.000 kr, der blev brugt til at betale musikere, skuespillere og scenepersonale for at udføre disse ekstra forestillinger.

Den mangeårige instruktør og aktør Jørgen Berg har i Koldingbogen 1974 på udmærket vis fortalt historien om KU-revyen og folkene bag den, så det går jeg let hen over ved blot lige at tilføje en lille anekdote om livet bag tæppet:

Som ven med aktørerne deltog jeg i massevis af prøveaftner. De fandt normalt sted hos Kaj Lund og virkede ofte som kaffeslabberadser. Fru Lund serverede udsøgte lækkerier til kaffen, medens der blev øvet på livet løs. Jeg deltog nærmest som "passiv aktiv".

Det var derfor helt naturligt, at jeg et par år påtog mig jobbet som scenemester i stedet for at sidde på en af de første rækker i salen. Jeg blev skam også dekorationsmaler. Jeg havde i nogle år været ven med kunstmaleren Thomas Jørgensen, der både lavede dekorationer til Sans Souci og KU-revyen. I ledige stunder havde jeg ofte gjort ham selskab, når han gik på scenen og malede de store tæpper til Sans Souci. Han lærte mig sin teknik og lod mig af og til assistere. Det var for øvrigt nogle velvoksne bagtæpper, vi malede. De var lavet af karduspapir, der i lange baner blev sammenklæbet til en størrelse nogenlunde som grundarealet på et mindre parcelhus. Op til revyen 1966 blev Thomas Jørgensen syg og kunne ikke lave dekorationerne. Jeg påtog mig opgaven sammen med maleren Jens Ramild. Han skabte elegante, nonfigurative effekter. Mine dekorationer fulgte den humoristiske stil, Thomas altid benyttede, det morsomme blikfang, som kunne være en vits i sig selv. Redaktør Knud Smith var tit lidt halvsur på Thomas, fordi hans bagtæpper kunne tage lidt af opmærksomheden fra teksterne. Jeg har siden hørt, at Smith også var irriteret over mine "vitser". Året efter havde Thomas igen gang i penslerne, og min korte karriere som teatermaler overstået.

Karnevalsfesterne var kun for KU'ere med påhæng. Vort venskab med Børge Jensen via KU-revyen gav os mulighed for at leje hans dansesal. Den blev til vort karneval med store dekorationer omdannet til en gade i Paris eller et andet eksotisk miljø. Dekorationerne til det parisiske nattemiljø blev for resten skabt på gulvet i ventesalen på Ejstrup station. Jeg skulle nogle nætter afløse på nat-

Karnevalsvindere: Inge Dich Nielsen og Holger Henriksen.

tevagterne derude. Disse nattevagter var kedelige, for det var noget af et mirakel, hvis jeg så et eneste menneske. Arbejdsopgaven bestod i at sikre toggangen og passe signalerne og at holde sig vågen! Jeg havde derfor medbragt karduspapir og farver, og ventesalen blev altså for en stund min malersal. Så jeg havde let ved både at passe toggang og at holde mig vågen. Alle deltagere i vore karnevaler gjorde sig de ihærdigste anstrengelser for at skabe de mest kreative udklædninger. For netop udklædning var adgangstegn. En papnæse eller en papirhat skaffede ikke adgang til festlighederne. Opfindsomheden

var stor, og for nogen var det målsætningen at gøre sig totalt uigenkendelig. Selv de nærmeste venner genkendte man først efter længere tids observation og brug af nedrige tricks for at få dem til at bruge munden. Så hørte man, hvem der var hvem. Jeg husker en pudsig episode. En ung gut var iklædt en badedragt fra tyverne, men han havde undladt at tage et par underbukser på under dragten. Han måtte sidde ned under hele festen, for når han stod op og kom til at kigge på de unge kvindelige karnevalister, kunne det lette stof i badedragten ikke skjule hans mandlige kropsreaktion. "Errare humanum est!" (Det er menneskeligt at fejle).

DEN HØJESTE FLAGSTANG PÅ BJERT STRAND

Siden 1937 havde KU haft et sommerhus ved Bjert Strand. De første to år som lejer. I 1939 købte en gruppe konservative huset med det formål at overlade huset til KU, når foreningen med tiden havde betalt en leje svarende til lånets afdrag og renter. KU klarede økonomien ved at sælge "sommerhusaktier". I 1964 kostede de 15 kr. og gav købereren ret til at benytte sommerhuset pågældende sommer. 45 af de 172 medlemmer havde i juni købt årets aktie. Sommerhuset lå på vandsiden af Bjert Strandvej, lige ved strandkanten. Hver weekend i sommertiden var der særlig livlig aktivitet, men adskillige KU'ere brugte huset til længere ophold. En fast tradition var den årlige midsommerfest på Sct. Hans Aften. Til disse aftner hidkaldtes normalt en båltaler med politisk baggrund. Jeg har faktisk selv flere gange været den indbudte taler.

I 1940 rejstes på grunden en 20 meter høj flagstang som minde om de faldne helte den 9. april. En kraftig forårsstorm i 1962 fældede flagstangen, der endte som pejseføde. Det var lidt trist at mangle denne markante stang, som hidtil havde båret titlen ”strandens største”. Glæden var derfor stor, da gårdejer Terp Hansen, Viuf, i 1963 tilbød os en gran efter eget valg i hans plantage. Vi KU’ere blev enige om selv at fælde granen og derefter transportere den de 30 km ned til Bjert Strand. Som sagt, så gjort. Søndag den 5. maj 1963 drog 22 medlemmer til Viuf. Her fældede vi træet, der med sine 600 kg udgjorde en kraftig transportmæssig udfordring. Men en lille tohjulet transportvogn, lånt hos Grønborg, viste sig at være en stor hjælp for de to hold, vi havde delt os i, for at skiftes til at være trækraft for det tunge læs. Særligt udfordrende var turen med det lange læs gennem Kolding by, og den vakte da også megen opmærksomhed. Sommeren blev brugt til at ændre granstammen til flagstang. Den 29.

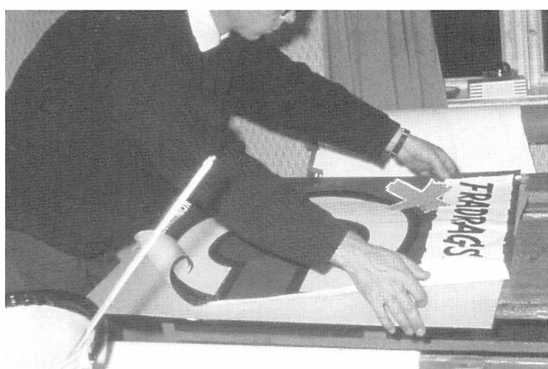

Den ny flagstang på vej til Bjert Strand. Holdet består bl. a. af Ole Steffensen, Jan Dich Nielsen, Poul Pedersen, Poul Jørgen Hauritz, Paul Nielsen, Mogens P Knudsen, Merethe Jepsen, Erik Søndergaard. Foto: N. Lisberg.

august 1963 blev den rejst, og søndag den 1. september gled den velvoksne Dannebrog igen til tops på den højeste flagstang ved Bjert Strand.

Sol- og havbadning var selvfølgelig de store fornøjelser, men diverse sportsgrene blev også dyrket. En passende beholdning af sportsrekvisitter var derfor også til rådighed, for eksempel boksehandsker. Og her følger Niels Mogensens referat af en sportsbegivenhed, jeg tog del i. Den stod at læse under ”Sporten” i vort lokale foreningsblad FANFAREN i juli 1964. Han skrev:

”Den helt store sportslige begivenhed fandt sted i KU’s sommerhus lørdag d. 19. juli. Det var en fantastisk spændende boksekamp mellem Palle Meng og Paul Nielsen. Et kort referat af kampen følger her: Spændingen var stor, og der havde samlet sig en anseelig skare af tilskuere omkring sommerhuset. Klokkeren lød, kampen var i fuld gang. 1. omgang var temmelig begivenhedsløs og præget af nerver hos begge bokse-re. Paul vandt denne omgang, dels på grund af bedre teknik og dels på sin hurtighed (især baglæns). Straks i 2. omgang overtog Palle initiativet, man mærkede inden længe, hvor det bar henad. Man skulle da heller ikke vente længe på en afgørelse. I et kort nu, hvor Paul’s parade var sænket, lynede Palles højre. Slaget gik rent igennem, og Paul gik i gulvet som en klud. Tælling var ganske unødvendig. Kampen, der var blevet glimrende ledet af Carsten (Clausen), var forbi. Nå spøg til side. Da Paul havde vedvarende smerter i siden opsøgte han en læge om torsdagen. Denne kunne straks konstatere, at der var brækket et ribben. Trist nok, at sådan en lille spøg skulle få så uheldige følger, men forhåbentlig kommer Paul snart over det. Vi ønsker dig god bedring.”

Plakatopklæbning.

Jeg må tilføje, at Palle var mindst et hoved højere end mig, og han havde sandelig også længere arme. Så han slog slet ikke. Jeg løb blot ind i hans fremstrakte hånd.

VALGKAMPE

Den rigtig udadvendte politisk aktive tid var selvfølgelig, når valgtrommerne lød. Vi deltog i alle valgmøder for at støtte vore kandidater med klapsalver og begejstrede støttetilkendegivelser. Medens modkandidater måtte indkassere BUH, ØV, UUUD og lignende tilråb. Vore "kolleger" i de øvrige politiske ungdomsforeninger svarede igen, så alt i alt blev det forsøg på gensidig overdøvelse. I almindelighed til stor irritation for alle øvrige mødedeltagere. Hjalp det? Næppe – udover at være til lidt psykologisk støtte for kandidaterne på podiet. En støtte jeg har følt de mange gange, jeg selv sad på podiet for at sælge konservativ politik og debattere i aktuelle politiske kampsituationer. Vore indsatser krævede også håndens arbejde. F. eks. når der skulle ophænges plakater og uddeles

valgmaterialer. Plakaterne skulle opklæbes på masonitplader. Det skulle gøres rigtigt og stabilt, så en tilfældig regnbyge ikke kunne løsne limen og efterlade en tom masonitplade i en lysmast. Og det gjaldt om at være hurtigt ude, når tilladelse til ophængningen forelå. Var vi først ude, betød det også først ved de bedste ophængningspladser. Den gang kunne vi på en aften fylde byen med en dominerende mængde C-plakater.

NYE TIDER PÅ VEJ

I 1964 købte de konservative foreninger en ejendom, der kom til at spille en dramatisk rolle i det lokale partiarbejde. Det gjorde det på en måde også, at jeg ved kommunevalget den 8. marts 1966 blev valgt ind i Kolding Byråd. Men det er en historie helt for sig selv.